

Я йшов за труною товариша й думав

Василь Стус

Я йшов за труною товариша й думав:
щастить — таки людям,
задер ноги, і ніякого тобі клопоту,
востаннє блиснув голими стегнами покійника,
а світ хай собі ходить хоч на голові.
Та коли ми прийшли на цвинтар,
побачили стільки машин, фургонів, катафалків —
не те підступитися
голови встромити немає де.
Стояла величезна черга за ямами.
Кожен намагався захопити шмат землі
(на руки давали 1,5 х 2 метри).
Наша черга була вісімсот шістдесят третя.
Де його було дочекатися
коли полізло стільки горлохватів
той інвалід першої групи
в того право в тієї немовля на руках
а той просто так — залляв з самого ранку сліпи
і суне куди втрапить
байдуже за капустою чи по смерть
Мали вже повертатися додому ні з чим
Думаю собі: приїдемо назад
я й кину покійникові як з кілочка,
буде тобі вилежуватись, уставай-но
потерпи днів зо три зо чотири
поки той плав спливе
однак спішити — якого чорта
Аж тут підступається до нас
баба з двома кошиками
(на цвинтарі випродує городину)
вам ями треба питає
можу відступити свою
карбованців за сто п'ятдесят
Воно можна знайти й дешевше
але ж то тільки звання що яма
а в мене просто тобі перина —
і полежати і виспатись

там самому чи й з молодницею
(у баби весь металевий рот,
що називається озброєна до зубів)
Я відразу збагнув що це перекупка —
скуповує й перепродує ці ями
але не торгуючись
вийняв з кишені гроші й віддав —
на, щоб ти землі сирій наїлась.